

Skatteministeriet

12. oktober 2018
J.nr. 2018 - 6377

Til Folketinget – Skatteudvalget

Hermed sendes svar på spørgsmål nr. 578 af 27. september 2018 (alm. del). Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Rune Lund (EL).

Karsten Lauritzen

/ Per Hvas

Spørgsmål

I svaret på SAU alm del spørgsmål 189 nævner ministeren, at der er en risiko for, at datagrundlag, som skattemyndighederne vil modtage, hvis man indfører en indberetningspligt for bankerne, ikke vil være fuldstændigt, fordi platformsselskaber og brugere af platforme kan vælge at benytte internationale betalingservices eller en udenlandsk konto som f.eks. PayPal. Vil ministeren undersøge, om de australske skattemyndigheder er stødt på samme udfordringer i forhold deres regler om, at banker og finansielle institutter lovgivningsmæssigt er forpligtet til at indberette samlede oplysninger om betalinger til og fra digitale platforme?

Svar

Som det fremgår af mit svar på SAU alm. del – spørgsmål 193 (2017/2018), omfatter indberetningspligten efter de australske regler betaling til virksomheder, herunder digitale platforme.

Indberetningen omfatter her elektroniske betalinger, hvor betalingen er gennemført via et betalingssystem til en virksomhed, uanset om dette er fx en café, en butik eller en digital platform, og hvor administratoren af betalingssystemet anser betalingen for modtaget som led i virksomhedens forretningsmæssige aktiviteter. Det er det led i betalingskæden, der er nærmest virksomheden, der har indberetningspligten. Indberetningen forudsætter ikke, at den indberetningspligtige har kendskab til, hvor betalingen stammer fra.

Således som den australske ordning er udformet, må det forventes, at det er uproblematisk for den indberetningspligtige at identificere den virksomhed, der skal indberettes om, og de betalinger, der indberettes. Et eksempel kan illustrere dette. En australsk café indgår en aftale med en bank om, at banken formidler elektroniske betalinger fra caféens kunder til caféen, fx kreditkortbetalinger. Banken, som har denne aftale med caféen, kender caféen, og kan let identificere de betalinger, banken har formidlet fra kunderne til caféen, da det, de skal indberette, er de samlede betalinger til caféen. Banken skal derimod ikke identificere, hvor de enkelte betalinger kommer fra.

Den australske ordning er ikke sammenlignelig med den ordning, som var nævnt i SAU alm. del – spørgsmål 189 (2017/2018). Her er det tanken, at indberetningspligten pålægges den bank, som brugeren af en digital platform benytter sig af, og det er en forudsætning for indberetningen, at denne bank kan identificere, hvor betalingen kommer fra.

Et eksempel på en sådan ordning er, at en bank har en kunde, som udlejer sin bolig gennem en digital platform. Tanken er så, at banken skal indberette om de betalinger, kunden får fra platformen. Banken vil – som i den australske ordning – let kunne identificere sin egen kunde, men banken vil i denne ordning – i modsætning til den australske ordning – ikke skulle indberette de samlede betalinger til kunden, men alene de betalinger, som stammer fra platformen. Det er dermed nødvendigt, at banken identificerer disse betalinger, og det er denne identifikation, der ifølge Finans Danmark udtalelse, som var vedlagt mit svar på SAU alm. del – spørgsmål 189 (2017/2018), kan være problematisk. En sådan identifikation skal ikke ske i den australske ordning.

Da der ikke er tale om sammenlignelige ordninger, anser jeg det ikke for relevant at undersøge, om de australske skattemyndigheder er stødt på samme udfordringer, som er nævnt i mit svar på SAU alm. del – spørgsmål 189 (2017/2018).